

Angaaende Misbrug af Alkohol udtalte det ærede Medlem fra Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger) følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse, det er kun et lille Stykke: „Det er efter min Mening fordømmeligt, at en Embedsmand gør sig skyldig i noget saadant, men særlig i en lille By, hvor alle kender ham, og naar vedkommende er Distriktslæge og overhovedet ikke kan sidde i sit Embede og udøve sin Lægevirksomhed, uden at der er Tillid til ham. Jeg finder det fordømmeligt, at han sætter denne Tryghedsfølelse, der maa til, over Styr ved en Adfærd som den omtalte, og jeg finder, at det er den største Anke, man kan rette mod Dr. Muus; at han ikke finder det samme med Hensyn til dette Forhold, som jeg nu finder.” Endvidere beklager det samme Medlem, at den Undersøgelse, som fandt Sted angaaende Distriktslæge Langhoffs formentlige Drikfældighed, ikke var mere grundig, end den var, og han fremhæver tillige, at naar Dr. Muus efter at have læst Forhørene over Langhoff kunde formene, at denne fremdeles kunde bibeholdes som Distriktslæge, var dette Syn paa Misbrug af Alkohol tilstrækkeligt til, at Justitsministeren havde Ret til at afskedige Dr. Muus som Sundhedsstyrelsens Formand. Og da den højtærede Justitsminister senere faar Ordet, giver han det ærede Medlem fra Frederiksberg ganske Ret i denne Betragtning. Saaledes saa altsaa Justitsministeren den Gang ligesom det ærede Medlem fra Frederiksberg paa Misbrug af Alkohol, at det var i og for sig tilstrækkelig Grund til Afskedigelse af en Embedslæge.

Hvorledes ser saa Justitsministeren paa Misbrug af Morfin? Ja, her er det saa heldigt, at der ogsaa foreligger et Svar i saa Henseende i denne Sag. Man vil mindes, at Sundhedsstyrelsen sendte en Læge Erslev som Vikar til Anholt. Jeg har en Gang udtalt, at jeg var ikke med dertil, og jeg kan udtale, at jeg for øvrigt fraraadede det i Sundhedsstyrelsen. Det er Sundhedsstyrelsens Formand og Næstformand, der have Ansvaret for denne Udnævnelse, hvis man kan betegne Sagen saaledes, det var et rent foreløbigt Vikariat, der var Tale om. Lægen paa Anholt var bleven sindsyg, og i Løbet af kort Tid havde der været 3 Læger der, og man kunde vanskelig faa en Vikar derop. Den eneste, der meldte sig, var Læge Erslev, om hvem det var bekendt, at han tidligere havde været Morfinist. Han meldte sig i Sundhedsstyrelsen, og da han havde en Erklæring fra en Læge, hos hvem han havde været, om, at han havde det rigtig godt i Øje-

blikket og ikke brugte Morfin i Øjeblikket — saa vidt jeg mindes, var det en saadan positiv Erklæring — mente Sundhedsstyrelsens Formand og Næstformand altsaa, at man kunde forsvare at lade denne Læge komme til Anholt for at overtage et rent foreløbigt Vikariat. Der var nemlig, som sagt, ingen anden Læge at faa, og Sundhedsstyrelsen fandt, at det var uforvarsomt midt i Vinterens Hjerte at lade denne isoleret beliggende Ø være uden Læge. Hvad gjorde Justitsministeren? Da der fremkom en Klage, og Ministeren blev bekendt med, at denne Mand var Morfinist, kaldte Justitsministeren ham straks tilbage, og Ministeren udtalte angaaende dette Forhold med Dr. Erslev i 1910—11 ved 2den Behandling af Finansloven Sp. 3253 fg: „Han blev sendt derover i Begyndelsen af Aaret som Vikar, og det er maaske ogsaa ærede Medlemmer bekendt fra Aviserne, at da jeg fik at vide, at denne Læge var sendt derover, tilbagekaldte jeg ham straks, saa at han altsaa har forladt Anholt.” Justitsministeren gør derefter Rede for, hvorfor han kaldte Erslev tilbage, og Justitsministeren slutter med at sige: „Derfor mente jeg, det var urigtigt overfor Beboerne, og ogsaa urigtigt i Relation til Distriktslæge Jensen, som stadig mente, at han var kvalificeret til at beklæde Embedet, at lade Dr. Erslev være der. Derfor blev han kaldt tilbage.” Justitsministeren udtaler, at han selvfølgelig ikke kunde have nogen Mening om, hvorvidt det var forsvarligt, at han var der som Læge eller ikke, og heller ikke om det rent saglige Spørgsmaal, om Lægen var Morfinist eller ikke. Men blot dette, at denne Læge tidligere havde været Morfinist, var for Justitsministeren tilstrækkeligt til, at han ikke maatte sidde som Vikar paa Anholt. Det var Befolkningens Tarv, der var det afgørende for Justitsministeren, og det ser jo overmaade godt ud, naar det er Befolkningens Tarv, der er det afgørende for en Justitsministers Handlinger. Jeg udtalte den Gang, at skønt jeg ikke havde noget som helst Ansvar for, at Læge Erslev var kommen til Anholt, mente jeg dog, at det ikke kunde siges, at Sundhedsstyrelsen havde handlet uforvarsomt ved at sende ham derover, da det altid er et Spørgsmaal, om man, naar man slet ingen Læge kan faa til en saadan isoleret Ø, ikke kan forsvare at lade for et ganske kort Tidsrum gaa derover en Mand, der tidligere har været Morfinist. Men Justitsministeren stod her fast paa Befolkningens Tarv.

Jeg skal nu sige et Par Ord om Mor-